

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

A propos, van de „Jongeren“.

Met belangstelling las ik de uiteenzetting van Dr. Knoppers omtrent „den nood van de rijpere jeugd“. In zijn eerste artikel daarover onderscheidt hij deze in: afwijkers in de leer, afwijkers in het leven, (hetzij in grover of „beschaafder“ vorm), en een derde groep, die zich ergert aan veler contrast tusschen leer en leven, en verlangt naar een uitbreiding van de belijdenis, naar herziening der liturgische geschriften en vooral hiernaar, „dat onze kerken haar roeping in onze ernstige tijden meer en meer zullen verstaan en de kerk zich meer intensief bezig zal houden met de vragen van onze hange dagen“. In een volgenden zin wordt er bijgevoegd welke roeping de „rijpere jeugd“ bedoelt, n.l. de kerkelijke roeping „ten opzichte van Staat en Maatschappij“, ten opzichte van „de wereld“.

Onder het lezen kwam de wensch bij mij op: kwamen deze „rijpere jeugdigen“ nu zelf maar eens aan het woord! Wat hen bezwaart, vernemen wij schier uitsluitend uit de tweede, vaak zelfs uit de derde hand; want in de groote steden wordt de gemeentelijke teekening grootendeels door de ouderlingen, niet door de predikanten-schrijvers bewerkt.

Maar, dit daargelaten, heb ik iets anders op te merken. Over de twee eerste groepen, door Dr. K. genoemd, kan ik kort zijn. Alleen de tuchttoefening kan hen en moet hen benaderen. En deze is toch uit de Geref. Kerken niet verdwenen?

Maar aan de derde groep zou ik willen vragen: wat bedoelt gij toch eigenlijk met die „kerkelijke roeping“ ten opzichte van Staat en Maatschappij? Wat bedoelt gij met dat zich meer intensief bezig houden met de vragen onzer hange dagen? Ik zou dit dadelijk begrijpen, wanneer zij dien eisch stelden aan het organisch kerkwezen, aan de christenheid met positief gehalte. Immers, hoe meer ware belijders van den Christus hun beginselen uitwerken en doorvoeren in Staat en Maatschappij, des te meer wordt de organisch-kerkelijke „roeping“ betraakt. Maar volgens Dr. K. spreken zij van „onze kerken“ in het meervoud, en willen zij dus die taak opleggen aan de geïnstitueerde kerken. Maar laat er dan toch in vredesnaam een duidelijker omschrijving komen! In den Efezer brief is klaarlijk aangeduid waartoe de kerkelijke leeraars groepen zijn, en het ligt volop in den aard der zaak, dat bij een grondige Schriftuitlegging en een toepasselijke aanwending van Gods Woord gedurig de rechte levens beginselen voor allerlei terreinen en sferen worden genoemd. Men kan in een pakhuys waar kostbare en nietswaardige en schadelijke voorwerpen opgestapeld door elkaar liggen, geen heldere lamp hoog ophangen of er komt onduidelijkheid. Als vanzelf brengt dus een goede gereformeerde prediking handwijzers op den levensweg „in Staat en Maatschappij“. Maar nu verder? Wat kunnen of moeten de kerkelijke instituten, of de geïnstitueerde kerken meer doen? Laat de bezwaarde „jongeren“ dit nu eens aangeven.

's-Gravenhage, 9 Febr. 1921.

GIJZEN.

Met groote belangstelling begon ik met kennis te nemen van wat door Dr. S. te H. onder „Stemmen uit onze Kerken“ in no. 19 van „De Reformatie“ voor „zoekenden naar zekerheid“ geschreven werd. Met het lezen daarvan aan 't einde gekomen, was ik echter grootelijks teleurgesteld.

Dr. S. dan raadt den bekommerden aan niet alleen te bidden om, maar ook te danken voor de vergeving der zonden, omdat Gods Woord de vergoeding van zonden toezegt aan wie z'n zonden belijdt.

Mij bevreemdt dat niet. Integendeel, bang ben ik, dat aan bovengenoemde kranten 'n verkeerd medische geboden wordt. Laat me beginnen met te zeggen, dat ik het geheel eens ben met het kauselwoord tot de bekommerden gericht, door Dr. S. met instemming aangehaald: „Als gij van harte uwe zonden den Heere hebt beloden, dan gebiedt u Gods Woord te gelooven, dat uwe zonden u vergeven zijn. Als gij, opgestaan na zulk een gebed nog twijfelt aan de vergeving uwer zonden, is deze twijfel schuldig ongelooft“.

Accoord! Maar dan volgt: „Edoch — de ervaring heeft mij geleerd, dat er nog een andere stap gedaan dient te worden, eer de blijdschap der zekerheid der schuldvergeving in zoete bevinding wordt genoten“. En die andere stap bestaat dan, zooals boven gezegd, in het „danken“ voor de vergeving der zonden.

Ik vraag me zelf af: is hier danken op z'n plaats! Wordt daardoor niet juist het bloot historisch geloof aangekweekt! Wordt door zulk een „dankzegger“ niet iets gezegd, waarop zijn hart geen „amen“ zegt; niet iets genomen, wat hem niet toebehoort? Zal zulk danken in de ruimte stellen, en levenskracht en blijdschap geven?

Mij dunkt dat den bekommerden wat anders moet worden gezegd, en wel dit: „Wanneer ge oprocht uw zonden beloden hebt, dan gebiedt Gods Woord u te gelooven, dat uw zonden u vergeven zijn. En wanneer ge desondanks niet gelooven kunt, vanwege de kracht der inwonende verdorvenheid, — begin dan niet met danken, maar met zeer diep voor God u te verootmoedigen, te verootmoedigen over uw ongelooft, en te vragen, of de Heere door Zijn Geest die macht des ongeloofs ter neder werpen wil, opdat ge op Zijn Woord, dat toch de Waarheid is, van harte „amen“ moogt zeggen, en op Zijn beloften kinderlijk vertrouwend moogt leeren steunen“.

Ik wenschte wel, dat iemand die zelf dezen strijd kent en uitgestreden heeft, hierover in den brede eens schreef. Zeer velen in onze Kerken zou hij daarmee een grooten dienst bewijzen.

Donsburg.

J. B. JANSEN.

BOEKBESPREKING.

Bahaiisme en Christendom. Dr. J. Seve-
rijn, Herv. Predt. te Leerdam.
Van Kralingen, Leerdam, 1921, 24 pag.

Ongetwijfeld is het zeer nuttig, dat de schijnbaar zoo aantrekkelijke Oostersehe Godsdienstige stroomingen kritisch worden beschouwd en hun bleekheid vergeleken wordt met de volle levenskracht van het Christendom. Een Bahaiist zal echter door deze brochure niet worden bekeerd.

F. J. J. B.

„De levensavond van Dr. A. Kuiper“,
door H. S. S. en J. H. Kuiper.
J. H. Kok, 1921, Kampen.

Van dit boek zal spoedig een tweede druk verschijnen. Geen yonder! Veel zal er nog over onzen Kuiper geschreven worden.

Waardeering, geesdrift, sympathie, dankbaarheid zullen het woord vragen.

Maar het teedere sentiment, dat in dit boek ligt, kan geen ander geven.

Het zal eeng blijven.

Ik hoorde van iemand, die voornemens was ieder jaar in de Novembermaand dit boek te herlezen om de herinnering aan den grooten en geliefden doode levendig te houden.

Noem dit niet overdreven.

Ik voor mij vind de idee de aanbeveling overwaard. Wij, die aan Kuiper zoo onberekenbaar veel te danken hebben, zullen hem nooit vergeten.

Maar toch kan zijn heiltenis voor ons langzamerhand gaan verflauwen.

Daarom is opscherping kostelijk.

En geen loek kan zich daartoe zóó leunen als dit.

HEPP.

CORRESPONDENTIE.

J. G. B. te A. Uw vraag werd reeds in No. 16 beantwoord.

J. V. v. Z. te E. Langgerekte polemiek werkt o.i. heel weinig uit. Uw gevoelen, dat het weigeren van den strijd met een gemaskerden tegenstander uit den tijd is, kunnen wij onmogelijk deelen.

R. v. d. W. te B. Zooals gij gezien zult hebben, werd de door U genoemde zaak inmiddels in onze kolommen besproken.

J. v. N. te E. Met belangstelling lezen wij uw schrijven.

J. C. G. te A. Uw „stem“ zou toch uwa ondanks de gesloten discussie weer openen.

E. W. E. te E. Waar uw „stem“ bezwaar uit brengt tegen een artikel van „De Poortwachter“ in „De Ster“, raden wij U, U tot dat weekblad zelf te wenden.

J. v. W. te 's-Gr. Vriendelijk dank voor uw schrijven.

Dat de Kerknieuws-redacteur van de „N. R. Ct.“ alleen dat van Gereformeerde zijde opneemt, wat in zijn kraam te pas komt, is zóó overbekend, dat het ons niet noodig schijnt hierop nog eens de aandacht te vestigen. Een stuk, dat van onverdracht Gereformeerde zijde komt en dan behoorlijk met naam ondertekend en dat bovendien de Gereformeerde Kerken verdedigt, zooals dat van den heer T. Legemaat, komt er natuurlijk niet in. De kwalificatie van Dr. de Gheel Gilde-meester, die in de (Ned. Herv.) „s-Gravenh. Kerkbode“ spreekt van „de niet-arg-diep-gevoelende Redacteur van de rubriek Kerknieuws der „N. R. Ct.“, lijkt ons niet onjuist. Tegen oppervlakkigheid bestaat echter weinig baat.

J. R. te R. De artikelen „Uit de Schrift“ waren de laatste maand van de hand van Dr. R. E. van Arkel te Soest. De Redactie kan moeilijk de bepaling maken, dat alle artikelen voluit ondertekend moeten zijn, hoe- wel — dit stemmen wij U toe — dit voor de lezers dikwijls het oplossen van een raadsel zou besparen. Overigens hebben wij de medewerking van Dr. van Arkel kort geleden nog gemeld.

D. v. d. H. te A. Wij verzoeken U Uw vraag rechtstreeks te richten tot Dr. R. E. van Arkel te Soest.

B. E. B. te D. U moogt niet vergeten, dat de ontwikkelingsgraad in onzen lezerskring zeer differentieert.

Aan inzenders van vragen. — Men gelieve eenig geduld te oefenen. Dr. de Moor deed ons toezegging, dat hij zoo spoedig mogelijk na zijn verhuizing, zich van zijn taak zou kwijten. Ook herinnere men zich het verzoek van Prof. Grasheide om bij de vraag een postzegel in te sluiten voor onmiddellijke doorzending. Doel men dit niet, dan wordt er gewacht tot de vragen een stapeltje hebben gevormd en kan men dus geen vlugge beantwoording verwachten. Om omwegen te vermijden zende men zijn vragen niet aan den Eindredacteur, maar aan Prof. Dr. F. W. Grasheide, Amsteldijk 83 Amsterdam.

„Stemmen“ en andere stukken, die niet geplaatst kunnen worden, worden gelijkt algemeen gebruikelijk is, niet teruggezonden. Men houdt, zoo men deze inzendingen bewaren wil of elders plaatsing wenscht te zoeken, er copie van.

Ook wordt men vriendelijk verzocht geen stukken van vele kolommen toe te zenden voor men zich verzekerd heeft, dat de Redactie over zulk een onderwerp iets wenscht op te nemen. Men bespaart ons moeite en zichzelf de kans van teleurstelling.

Over de ingezonden koptekeningen kan de Redactie geen inlichtingen verschaffen. Men richt zich hiervoor tot de Uitgevers.

Een laatste verzoek. Al wat op de administratie van ons blad betrekking heeft, toezending van postwissels, klachten over niet-bezorging enz. enz., adresseere men niet aan de Redactie, maar aan de Uitgevers.

REDACTIE.

vrone voorvaderen als de uitdrukking van hun geloof aangenomen. Hier spreekt dus de Kerk officieel uit, hoe zij over deze kinderen denkt. En is het niet, alsof elk woord hier getuigt tegen hetgeen de „Wekker“ zegt. De „Wekker“ houdt er twee doopen op na. Een doop voor de kinderen en een voor de volwassenen. Onze Gereformeerde Kerken verklaren juist, dat er slechts één doop is.

Het Jodenvraagstuk.

Een kwestie van heel anderen aard is deze, of de Joden naar het heilige Land zullen terugkeeren en daar bekeerd worden tot den Messias. Ook in onze kerken hoort men deze vraag wel stellen. Vanzelf luistert men gaarne naar de opinie van onzen speciaal predikant voor de Joden, ds. van Nes. Uit een vervolgartikel in de „Geref. Kerkb. voor 's-Gravenhage“ knippen wij:

Zagen we, dat noch Ezechiël, noch Hoséa goeden grond geven voor 't koesteren van verwachtingen voor Jeruzalem op aarde, wij moeten nu nog den profeet Zacharia beluisteren.

Zegt deze profeet niet duidelijk, dat er in het plaatselijk Jeruzalem, in Palestina, een terugkeer tot den Heere, een uitroepen door de Joden van Jezus als den Messias zal zijn, als het daar heet, in Zacharia 13:10 en 11:

„Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der geboden; en zij zullen Mij aanebouwen. Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een eenigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk krenst over eenen eerstgeborenen.

Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon, in het dal van Megiddon“ (dit was toen Faraó Necho van Egypte koning Josia sloeg, zie 2 Kon. 23:29).

„Wil ons voorkomen, dat hier zeker wel sprake is van 't plaatselijk Jeruzalem en van 't volk der Joden in eigenlijken zin.

Maar deze woorden behoeven volstrekt niet zóó opgevat te worden, al zouden zij zien op een ons nog geheel toekomstige bekeering der Joden.

Wij gelooven, dat op den Pinksterdag te Jeruzalem zulk een rouwklage reeds is geschied door de Joden.

Lezen wij niet in Handelingen 2:37 van de vele, uit allerlei landen toegestroomde Joodsche toehoorders van Petrus' toespraak: „En als zij dit hoorden werden zij verslagen in het hart en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders?“

Wat dunkt U, zouden wij niet mogen onderstellen, dat bij de drieduizend, die uit deze Joden op dien éénen dag tot bekeering kwamen, het geloof in Jezus Christus zich baan brak in bitteren rouw over de wegwerping van dezen Messias door het Joodsche volk?

En zouden wij op die rouwklage ook niet mogen betrekken wat wij lezen in Handelingen 2:43: „En een vreeze kwam over alle ziel?“

Of dan 't boek der profetieën van Zacharia niet nog te vervullen voorzeggingen bevat?

Wij zouden 't niet durven ontkennen.

Maar toch, wij gelooven, dat Zacharia's rijke beloften voor 't grootste deel al vervuld zijn met Christus' komst en de uitstorting des Geestes.

't Geloof aan een plaatselijk herstel van Jeruzalem en van een toekomst hier op aarde voor 't vleeschlijk Israël, als in nationalen zin hersteld volk, kunnen wij niet gronden op het boek van dezen profeet.

Wij gelooven, dat, al hult Zacharia zijn woorden in 't kleed van zijnen tijd, hij toch dikwijls, als hij over Juda en Jeruzalem handelt, 't geestelijk Zion, de Kerk van Christus, op 't oog heeft.

Wij kunnen niet aannemen, als hij, zooals b.v. in de laatste twee verzen zijner profetie, spreekt van het huis des Heeren, van de potten en de sprengbekkens aldaar en van het offeren, dat hij dan zou bedoeien een herstel nog na Christus' volbracht werk, van den tempel en offerdienst, van den dienst der schaduwen.

Wij zien 't niet anders, of hier is sprake van den geestelijken tempel Gods, en wordt in beeldspraak, ontleend aan den aardschen, in Zacharia's tijd herbouwd tempel, voorgesteld, hoe eens, in den dag der voltooiing van het rijk Gods, allen, zonder uitzondering, uit welk volk ook geboren, volkomen heilig zullen zijn.

De Kerkbode-redacteur.

De Kerkbode-redacteur is in onzen tijd een veel besproken man. Bij velen kan hij geen goed doen. Zijn jas riekt naar het conservatisme. Hij schrijft nog altijd met een ganzenveder. Nu zou ik niet gaarne alle Kerkbode-redacteurs in bescherming nemen. Maar men mag de smet van de species niet het genus aanwrijven. Blijkt een enkele niet de rechte man op de rechte plaats te zijn, daarmee is nog de Kerkbode-redacteur als soort niet veroordeeld. Dr. de Moor zegt dan ook bij de bespreking van Dr. Wielenga's boek over het Doopsformulier in „De Herant“ ter sneede:

Het mag intusschen nog wel eens gezegd worden aan degenen, die meedoen aan de mode van half-Gereformeerden om op de Kerkboden te smalen, dat dit schoone boek aan een Kerkbode zijn ontstaan dankt en wellicht nooit geschreven zou zijn als Dr. Wielenga indertijd geen Kerkbode-redacteur was geweest.

HEPP.